

ДОПЪЛНИТЕЛНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 8479

за изменение в частта за разноските

гр. София, 03.11.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в закрито заседание на 03.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

като разгледа дело номер **3604** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на С. К. Г. срещу заповед № СОА21-РД40-33/13.02.2021 г., изд. от кмет на СО

С решение № 5483 от 28.09.2021 г. жалбата е уважена и съдът е осъдил ответната страна да заплати в полза на жалбоподател разноски, като е приел възражението на ответник за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за основателно, като е преценил не особено висока правна сложност на казуса, а и съобразно практиката на АССГ е намалил размера на дължимите разноски за адв. възнаграждение.

В срока по чл. 248, ал. 1, пр. първо от ГПК, вр. чл. 144 от АПК е подадена молба от жалбоподател с исканте да се измени решението в частта за разноски за присъждане на пълния размер на разноски.

От ответник, чрез процесуален представител в срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК е постъпило становище, с което оспорва искането на жалбоподателя. Представя доказателства.

Съдът намира молбата за допустима и неоснователна.

Твърдяната от пълномощника на жалбоподателя фактическа и правна сложност на спора в настоящия случай не е налице, искането за увеличаване на адвокатското възнаграждение заради броя заседания е неоснователно, а последното не удостоверява законова възможност във връзка с проведени заседания да се прави извод за правна и фактическа сложност при присъждането на разноски. Твърдяното начисляване на ДДС е недоказано и в противоречие с Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност.

Цитираната от пълномощника на жалбоподател разпоредба - чл. 7. ал. 9 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ. бр. 64 от 23 юли 2004 г.) се отнася за процесуално представителство, защита и съдействие

по граждански дела и е неприложима в настоящото административно дело. Съдът не е длъжен по искането на жалбоподателя, т.е. адвоката му да присъжда възнаграждение за участие в с.з., а тази разпоредба 1. Не задължава съда да се съобразява с нея и желанието на искателя; 2. Същата има приложение при договаряне възнаграждението с упълномощителя, какъвто съдът в този състав не е. Освен заплащането на допълнително възнаграждение за проведени повече от две съдебни заседания, е предвидена и глоба за страна, която неоснователно причини отлагане на делото - чл. 92а от ГПК. Адм. дело № 3604/2021 г. е с три проведени заседания. Веднъж е отложено, тъй като вещото лице не е представило заключение.

Второто отлагане е заради представени документи от адв. Г., в заседание, проведено на 15.06.2021 г., с искане за допълнителна експертиза. Представените документи са Заповед № СОА20-РД40-89/30.09.2020 г. на кмета на Столична община и Решение № 3578 от 02.06.2021 г. по адм. дело № 10719 по описа на Административен съд София - град за 2020 г. Тези документи са били известни на адв. Г. преди провеждане на заседанието на 15.06.2021 г., респективно могъл е да ги представи предварително и да не се стигне до отлагане на делото.

Представената Заповед № СОА20-РД40-89/30.09.2020 г. е с адресат „В. Инвест 2000“ О. чийто процесуален представител е адв. Г.. Жалбата, изготвена от него срещу тази заповед, е постъпила в Столична община на 27.10.2020 г. По негова молба, потвърдена в с. з. по адм. дело 10718/2021 г., проведено на 05.02.2021 г., е оттеглена жалбата срещу тази заповед на кмета на СО. Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е постъпила в Столична община на 02.04.2021 г. и е представена в АССТ. заедно с административната преписка по издаването ѝ. на 12.4.2021 г.

Представянето на доказателство, известно на адв. Г. още през 2020 г.. във второто заседание по настоящото дело не само не доказва фактическа и правна сложност на спора, а дори навежда изводи за търсено отлагане на делото от страна на процесуалния представител на жалбоподателя.

В процесния случай, единствените извършени по делото действия са подаването на жалба срещу издадената от кмета на Столична община заповед и предоставянето на допълнителни доказателства в с. з., които са били известни на адв. Г. към момента на подаване на жалбата. В случая е извършено минимално необходимото по закон действие за провеждане на производството. След като е извършено минимално възможното по закон, то следва да бъде присъдено и възнаграждение, съответстващо на този минимален обем от действия. Съгласно т. 3 от ТР 6/2013 г. на ОСГТК на ВКС. при намаляване на подлежащото на присъждане адвокатско възнаграждение поради прекомерност по реда на ч;т. 78, ал. 5 от ГПК. съдът е свободен да намали възнаграждението до предвидения в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения размер. В случая, съгласно чл. 8. ал. 3 от Наредбата, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2. възнаграждението е 500 лв. каквото съдът е определил като адвокатско възнаграждение по настоящото дело.

Неоснователно е искането на адв. Г. за начисляване на ДДС върху определеното в Решение № 5483 от 28.09.2021 г. по адм. дело №3604/2021 г. адвокатско възнаграждение. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат

тогава, когато страната е заплатила възнаграждението, определено в договор между адвоката или адвокат на Европейския съюз и клиента съгласно чл. 36. ал. 2 от Закона за адвокатурата. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път. задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая по делото не е доказано между осъществилия процесуалното представителство адвокат и жалбоподателя да е сключен договор, установяващ размер на възнаграждение за предоставяне на правна помощ от адвоката и постигнатото между тях съглашение да е изпълнено, съответно конкретна сума. на която да бъде начисляван данък добавена стойност. (Определение № 1465 от 04.02.2021 г. по адм. дело № 442/2021 г. на ВАС. Определение № 7470 от 20.05.2019 г. по адм. дело № 4857/2019 на ВАС. Определение № 7629 от 30.05.2012 г. по адм. дело № 6096/2011 на ВАС и др.).

Освен недоказан. ДДС в настоящия случай е и недължим. тъй като разпоредбата на § 2а от ДР на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения противоречи на разпоредба в Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност. С Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 С ЕС е прието, че чл. 78. първа алинея, буква „а“ от Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално - правна уредба като разглежданата в главните производства, по силата на която данъкът върху добавената стойност се счита за неразделна част от възнагражденията за регистрираните адвокати, ако в резултат на това. тези възнаграждения подлежат на двойно облагане с ДДС. В случая § 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения противоречи на чл. 78, първа алинея, буква „а“ от Директива 2006/112/ ЕО на Съвета от 28.11.2016 г., както и на принципа на данъчен неутралитет, присъщ на общата система на ДДС в рамките на Европейския съюз. Изискването за тълкуване на националното право в съответствие с общностното е присъщо за системата на договора, доколкото дава възможност на националната юрисдикция да осигури пълната ефикасност на правото на Съюза, когато се произнася по спорове, с които е сезирана. При констатираното противоречие на българска правна норма с тази на Директива 2006/112/ЕО, националният съдия е длъжен да остави неприложена вътрешната правна норма, която противоречи на общността норма. Това произтича и от общото правило, че националните юрисдикции са длъжни да осигурят съдебната защита, която произтича за правните субекти от разпоредбите на ПЕС и да гарантират пълното му действие (Решение по дело Р. и др.. С-397/01 - С-403/01; Р.. стр. 1-8835. т. 111: I. С -268/06). Поради изложените съображения, при присъждане на разноските в полза на С. К. Г. не следва да се включва и начислява ДДС. който съгласно разясненията дадени в посочените по-горе дела на СЕС - С-427/16 и С-428/16 не е дължим и не е неразделна част от адвокатското възнаграждение, а е косвен данък върху определената данъчна основа.

Не са налице основанията за изменение на решението на съда от 28.09.2021 г. по искането на С. К. Г., в частта за разноски, поради което съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на С. К. Г., за изменение на решение № 5483 от 28.09.2021 г., постановено по адм. дело № 3604/2021 г. на Софийски градски

административен съд в частта му за разноси.
Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: